

ДВА ДНИ ПО-РАНО

1

– Лоша новина, Вив.

Чувам гласа на Мат в слушалката. Думи, от които всеки би се ужасил, но тонът му е успокоятелен. Сдържан, извинителен. Очевидно се е случило нещо неприятно, но поправимо. Ако беше наистина страшно, той щеше да звучи по-мрачно. Да използва пълно изречение, пълното ми име. „Имам да ти съобщя лоша новина, Вивиан.“

Стисвам телефона между ухoto и рамото, завъртам стола към другия край на Г-образното бюро, към компютъра под сивите шкафове. Премествам курсора върху иконката със сова на екрана и кликвам два пъти. Ако е това, което предполагам – всъщност съм сигурна, – разполагам само с още няколко минути на бюрото.

– Ела ли?

Погледът ми се спира върху една от рисунките с пастели, боднати с габърчета върху преградната стена на кабинката ми – цветно петно в морето от сивота.

– Трийсет и осем градуса.

Затварям очи и си поемам дълбоко въздух. Очаквахме го. Половината деца от групата ѝ се бяха разболели едно след друго като домино, така че беше въпрос на време. Четиригодишните не са от най-предпазливите, но точно днес ли трябваше да се случи?

– Нещо друго боли ли я?

– Не, само има температура. – Той замълчава. – Съжалявам, Вив. Изглеждаше добре, когато я закарах.

Прегльщам буцата в гърлото си и кимвам, макар мъжът ми да не ме вижда. Ако беше друг ден, щеше да я вземе той. Може да работи от вкъщи, поне на теория. Аз не мога, а и бях използвала целия си отпуск, когато се родиха близнаците. Точно днес обаче Мат трябваше да заведе Кейлъб до града за поредните прегледи. Седмици наред се чувствах гузна, че няма да мога да отида с тях. А сега, освен че нямаше да отида, щеше да се наложи да си взема свободен ден, без да ми се полага.

– До час ще съм там – казвам.

Според правилника на детската градина трябва да си приберем детето до час след обаждането им. С пътя до там и преди това до колата – спряла съм в най-отдалечената част на огромния паркинг на Лангли – ми остават около петнайсет минути да приключа работата за деня. Петнайсет минути по-малко неполагаем се отпуск.

Поглеждам часовника в ъгъла на екрана – десет и седем – и погледът ми се спира върху чашата от „Старбъкс“ до десния ми лакът. От дупчицата в пластмасовото капаче се издига пара. Решила бях да се поглезя, предвкусвайки дългоочаквания ден, гориво за дългите часове работа, които ме очакваха. Ценни минути, пропилени в чакане на опашката, минути, които беше редно да прекарам в ровене из дигитални файлове. Не биваше да се отклонявам от установената рутина, от съскащата кафе машина в офиса, след която в чашата плува утайка.

– И аз така обещах на училището – казва Мат.

Всъщност е детската градина, където трите ни най-малки деца прекарват дните си, но я наричаме „училище“ още откакто Люк беше на три месеца. Чела бях, че помага за преодоляване на прехода, че облекчава чувството за вина, че изоставяш детето си за по осем и до-

ри десет часа на ден. Изобщо не ни помогна, но явно навиците умират трудно.

Мат замълчава и в тишината чувам бърборенето на Кейлъб. Заслушвам се, знам, че Мат също се ослушва, сякаш сме програмирани. Само гласни звукове. Никакви съгласни.

– Знам, че днес ти е важен ден – подхваща Мат, после мълкva.

Свикнала съм с паузите, с недомълвките по телефона. Винаги съм нащрек, че може да ме подслушват. Руснаци. Китайците. Затова при проблем от училището се обаждат първо на Мат. Предпочитам да пресее част от личните подробности за децата, преди да стигнат до ушите на враговете ни.

Може да изглеждам параноичка, но истината е, че работя като анализатор в контраразузнаването на ЦРУ.

Мат знае само толкова. Няма представа, че безрезултатно се опитвам да разкрия мрежа от руски спящи агенти. Нито че съм разработила методика за установяване на самоличността на участниците в тази строго секретна програма. Знае само, че от месеци чакам този ден. Че днес трябва да разбера дали упоритият ми двугодишен труд ще се увенчае с успех. Както и дали имам шанс да получа повишението, от което така отчаяно се нуждаем.

– Няма значение – казвам и размърдвам курсора с формата на пясъчен часовник, докато чакам „Атина“ да се зареди. – Днес най-важен е прегледът на Кейлъб.

Извръщам поглед към стената на кабинката, към шарените рисунки. Ела е нарисувала цялото семейство с тънки като клечки ръце и крака, щръкнали от шест кръгли усмихнати лица.

Рисунката на Люк показва повече внимание към детайла – човече с дебели драскулки в различни цветове вместо коса, дрехи и обувки. С големи печатни букви пише МАМА. Рисунката е от периода, в който си падаше по супергероите. Изобразява моя милост с наме-

тало и ръце на кръста, а на блузата ми пише *S* – Супер-мама.

В гърдите ми се надига познато усещане, напиращо, непреодолимо желание да заплача. Дишай, Вив, дишай дълбоко.

– Малдивите? – обажда се Мат и по устните ми се прокрадва подобие на усмивка.

Винаги успява да ме накара да се усмихна точно когато имам най-голяма нужда. Поглеждам снимката в ъгъла на бюрото, любимата ми сватбена снимка отпреди близо десет години. И двамата сме толкова щастливи, толкова млади. Отдавна обмисляме да идем на някое екзотично място за десетгодишнината от сватбата ни. Явно не ни е било писано. Но защо да не си помечтае човек? Забавно е. Забавно и донякъде потискащо.

– Бора Бора – възразявам.

– Може и да склоня – отвръща Мат.

В паузата пак чувам Кейлъб. Само гласни. *Aaa-aaa-aaa*. Пресмятам наум от колко месеца Чейс вече използва и съгласни. Не бива да го правя – всички лекари ми го казват, – но не мога да спра.

– Бора Бора ли? – чувам зад гърба си престорено учуден глас.

Закривам слушалката с длан и се обръщам. Виждам развеселеното лице на Омар, колегата от ФБР.

– Такава командировка даже Управлението трудно ще оправдае.

Той се ухилва. Заразителната му усмивка се предава и на мен.

– Какво правиш тук?

Все още закривам слушалката с ръка. Дочувам бърборенето на Кейлъб. Сега е *Ooo-ooo-ooo*.

– Имах среща с Питър. – Омар се приближава и се обляга на бюрото ми. Забелязвам очертанията на кобура му на кръста, под тениската. – Не знам дали случайно ме извика точно днес. – Поглежда екрана ми и усмивката му леко помръква. – Днес беше, нали? В десет?

Поглеждам екрана. Тъмен е, а курсорът все още е като пясъчен часовник.

– Днес.

Бърборенето в ухото ми е спряло. Отмествам стола, обръщам леко гръб на колегата си и свалям длан от слушалката.

– Скъпи, трябва да затварям. Омар е тук.

– Предай му поздрави – казва Мат.

– Ще му предам.

– Обичам те.

– И аз теб.

Оставям телефона и се обръщам към Омар, който още седи на бюрото ми, кръстосал крака в глезените.

– Мат ти праща поздрави – казвам.

– Аaa, значи той е връзката в Бора Бора. Да не плахните отпуск? – завръща се усмивката на лицето му.

– Теоретично – отвръщам и се засмивам насила.

Звучва толкова жалко, че чак се изчерьявам.

Той бавно отмества поглед от лицето ми и поглежда часовника си.

– Десет и десет е. – Размърдва обутите в джинси крака и се навежда към мен с развълнувано изражение. – Какво имаш за мен?

Омар се занимава с проучването по-дълго от мен. Поне от десет години. Издирва самите агенти в САЩ, а аз се опитвам да разкрия ръководителите на агентурната клетка.

Засега нямаме успех. Затова се чудя на ентузиазма ми.

– Засега нищо. Дори не съм проверила.

Кимвам към екрана. Програмата още зарежда. Поглеждам черно-бялата снимка на стената на кабинката, до рисунките на децата. Юри Яков. Месесто лице, сурово изражение. Още няколко кликвания и ще проникна в компютъра му. Ще виждам всичко, което вижда той, ще го огледам, ще се разровя из папките му. И, надявам се, ще докажа, че е руски шпионин.

– Коя си ти и какво си направила с приятелката ми Вивиан? – пита Омар усмихнато.

Прав е. Ако не беше опашката в „Старбъкс“, щях да съм се логнала в програмата точно в 10:00. И вече няколко минути щях да разглеждам. Свивам рамене и посочвам екрана.

– Опитвам се – казвам и после кимвам към телефона. – Но ще трябва да почака. Ела е болна. Отивам да я взема.

Омар въздиша театрално.

– Деца. Винаги в най-неподходящия момент.

Трепкането на екрана привлича вниманието ми и аз плъзгам стола си по-близо. Програмата най-после е заредила.

От всички страни на екрана изникват червени бандери, дълги редици думи, всяка обозначаваща отделно ниво на достъп, отделен секретен канал. Колкото по-дълъг е текстът, толкова по-засекретена е информацията. А този е доста дълъг.

Затварям един прозорец, после още един. С всяко кликване се съгласявам с нещо: че боравя със секретна информация, че не мога да я разкривам пред трети лица, иначе ме заплашва затвор за много дълго време. Да, да, да, просто ми дайте достъп до информацията.

– Това ще е – казва Омар.

Забравила съм за него и сега го поглеждам с крайчеца на окото си. Извърнал се е настриани, старательно избягва екрана на компютъра, за да може да работя спокойно.

– Усещам го.

– Надявам се – измърморвам.

И наистина се надявам, но напрежението не ме напуска. Всичко е въпрос на късмет, като в хазарта. Изградила бях профил на евентуалните отговорници: учебно заведение, специалност и образование, банкови сметки, пътувания до Русия и други държави. По този начин създадох алгоритъм и идентифицирах пе-

тима души, който най-добре отговарят на модела. Ве-
роятни кандидати.

Първите четирима се оказаха фалшиви следи и сега цялата програма виси на костьм. Надеждите ни са в Юри. Номер 5. Най-трудно пробих в неговия компютър и от самото начало бях сигурна, че това е нашият човек.

– Дори да не е той – продължава Омар, – ти постиг-
на много повече от всеки друг досега. По петите им си.

Проследяването на отговорниците е нов подход.
От години Бюрото се опитва да открие самите спящи агенти, но е почти невъзможно, защото прекрасно са се вписали в средата си. Клетката им е изградена така,
че агентът не контактува с никого освен с отговорника си, а дори това е сведено до минимум. Управлението се е прицелило в ръководителите, в онези, които дават наредления на отговорниците, хората в Москва с пряк достъп до СБР – Службата за външно разузнаване.

– Но не сме ги пипнали – казвам тихо. – Само това има значение, знаем го по-добре от всеки.

Когато започнах да работя по проекта, Омар току-що беше дошъл в службата, амбициозен и решителен. Неотдавна беше предложил нова инициатива – да поканим внедрените спящи агенти „да излязат на светло“ и да се предадат в замяна на амнистия. Какви бяха доводите му? Все някой ще поиска да превърне при-
критието си в реалност, а получената информация би ни помогнала да проникнем в мрежата им.

Планът тихомълком беше пуснат в действие и след по-малко от седмица при нас ненадейно пристигна мъж на име Дмитрий. Твърдеше, че бил отговорник на средно ниво, даде ни информация за програмата, която съвпадаше с онова, което знаехме – че хора като него отговарят за петима спящи агенти, че той докладва на следващото ниво, което пък контролира петима отговорници като него. Напълно самостоятелна клетка. Съвпаденията определено ни заинтересуваха. Следва-

щите му твърдения обаче се оказаха невероятни, изобщо не съответстваха на потвърдената от нас информация и скоро след това Дмитрий изчезна. Кръстихме го Дмитрий Маневриста.

Това беше краят на програмата. Шефовете в Бюрото и бездруго трудно прегълтнаха, че публично сме признали съществуването на спящи агенти в САЩ и че сме неспособни да ги открием. Планът на Омар беше разкритикуван заради потенциалната възможност за манипулация от страна на руснаците – двойни агенти с фалшиви информация, а после беше и отхвърлен. „Няма да се отървем от такива като Дмитрий“, твърдяхаха от горе. Многообещаващата кариера на Омар зацикли. Той потъна в забвение, но продължаваше упорито да разнищва тази неблагодарна, отчайваща, невъзможна задача.

На екрана се появява иконка с името Юри. Всеки път настръхвам, когато видя иконка с името на заподозрян, когато осъзнава, че имаме достъп до дигиталния му живот, до информация, която смята за лична. Омар скача на крака като по команда. Наясно е с усилията ни да проследим Юри, защото е един от шепата агенти в Бюрото, които знаят за програмата, и е един от най-големите ѝ привърженици. Вярва в алгоритъма и в мен повече от всеки друг. Обаче няма прям достъп до програмата.

– Обади ми се утре – казва той.

– Дадено – отговаряям.

Едва го дочаквам да излезе и насочвам вниманието си към екрана. Кликвам два пъти върху иконката и се появява каре в червена рамка, показващо съдържанието на лаптопа на Юри, огледален образ, в който спокойно мога да тършувам. Разполагам само с няколко минути. Колкото да хвърля бърз поглед.

Фонът е тъмносин, изпъстрен с различни по големина мехурчета във всички нюанси на синьото. От едната страна в четири спретнати колони са подреде-

ни иконки, половината от които са папки. Имената са на кирилица – познавам азбуката, но не мога да чета. Преди години ходих на курс по руски за начинаещи, но после родих Люк и го зарязах. Научих някои основни фрази, разбирам отделни думи и толкова. За останалото разчитам на колегите лингвисти или на преводачески софтуер.

Отварям няколко папки, после и текстовите документи в тях. Страници, изписани на кирилица. Залива ме разочарование, макар да съзнавам, че е глупаво. Не мога да очаквам руските агенти в Москва да пишат на английски или да озаглавят файловете си „Списък с агентите под прикритие в САЩ“. Наясно съм, че търсената информация е закодирана, но се надявам да видя някакъв знак, примерно заключен файл или очевидно зашифрована информация.

През годините собствените ни хора бяха научили, че самоличността на спящите агенти е известна единствено на отговорниците им, а имената им се пазят в електронен формат на местно ниво. Не в Москва, защото СБР се страхува от къртици в собствената си организация. И то дотолкова, че предпочита да загуби някой спящ агент, вместо да съхранява имената им в Русия. Знаем също, че ако нещо се случи с отговорника, ръководителят на клетката наследява електронните файлове и се свързва с Москва, за да получи кода за разшифроване, който е част от многостепенен криптиращ протокол. Управлението разполага с кода от Москва. Досега обаче нямахме какво да разкодираме.

Програмата е неразбиваема. Не можем да я пробием. Дори не знаем истинското ѝ предназначение, ако изобщо има такова. Възможно е агентите да не са активни, но е възможно и да става дума за нещо много по-страшно. Тъй като знаем, че шефът на програмата докладва лично на Путин, аз поне съм склонна да смяtam, че е второто, и точно това не ми дава да спя нощем.

Продължавам да оглеждам, спирам поглед върху всеки файл, макар да не съм съвсем сигурна какво точно търся. Виждам позната дума *Друзъя*. Приятели. Последната иконка на последния ред, кафеникава папка. Кликвам върху нея – вътре има само пет изображения в JPEG формат. Пулсът ми се учестява. Пет. Всеки отговорник контролира петима спящи агенти – тази информация е потвърдена от многобройни източници. Пък и названието звучи обещаващо. Приятели.

Кликвам върху първото изображение. Паспортна снимка на безличен мъж на средна възраст с кръгли очила. През тялото ми минава тръпка на възбуда. Спящите агенти са напълно внедрени. Незабележими членове на обществото. Този определено може да е един от тях.

Здравият разум ми напомня да не се радвам предварително – все пак разузнаването ни твърди, че информацията за агентите е зашифрована. Интуицията ми подсказва обаче, че съм се натъкнала на нещо важно.

Отварям втория файл. Жена с рижа коса, светлосини очи, широка усмивка. Поредната паспортна снимка, поредният потенциален агент. Гледам я втренчено. Опитвам се да отпъдя мисълта, която натрапчиво се върти в главата ми. Това са само снимки. Няма никакви данни за самоличността на хората, нищо, което да помогне на ръководителя да се свърже с тях.

И все пак – папка, озаглавена „Приятели“. Със снимки. Може пък този Юри да не е неуловимият отговорник, когото се опитвах да разкрия, човекът, за чието намиране Управлението хвърли толкова усилия и ресурси. Може би е вербовчик. А тези петимата? Явно бяха важни. Потенциални цели?

Кликвам два пъти върху третото изображение и поредното лице изпълва екрана ми. Толкова познато, толкова очаквано... и в същото време неочаквано, защото го виждам тук, където не му е мястото. Примигвам, опитвам се да осъзная какво виждам, опитвам се

да разбера значението му. Мога да се закълна, че времето спира. Леденостудени пръсти обгръщат сърцето ми и го стискат, чувам само бученето на кръвта в ушите си.

Заштото се взират в лицето на своя съпруг.